

μειδιάμα

ελαφρό και ανεπαίσθητο χαμόγελο

Το ποτάμι μοιάζει με εμένα: μερικές φορές ορμητικό και αφρισμένο, πιο συχνά ήρεμο και σιωπηλό. Ένωσα λύπη όταν το έφραξαν κάτω από το τεκέ και το εξέτρεψαν σε ένα χαντάκι για να το κάνουν υπάκουο και χρήσιμο, για να τρέχει μέσα σε ένα αυλάκι και να γυρίζει έναν νερόμυλο. Και χάρηκα όταν πλημμύρισε, κατάστρεψε το φράγμα και έρεε ελεύθερο. Παρόλα αυτά ήξερα ότι μόνο τα εξημερωμένα νερά μπορούν να αλέσουν σιτάρι.

ελευθερία σημαίνει αποδοχή της αναγκαιότητας

ελευθερία σημαίνει το ακαριαίο χτύπημα στην αναγκαιότητα

Είμαστε μέρος μίας γενιάς που έχει κληρονομήσει την απογοήτευση των γονιών της και την τρομερή βία του «να κοιτάς τον εαυτό σου». Ο πολιτισμός μας είναι αυτός που βλέπουμε να καταστρέφει δημόσιους χώρους στο όνομα τους κέρδους ή που θεωρεί φυσιολογικό να φορτώνονται χιλιάδες άνθρωποι ένα σωρό ηρεμιστικά και ψυχοφαρμάκα για να επικοινωνήσουν. Ο κατακερματισμός των ζωών μας, ο φόβος και ο ατομικισμός έχουν γίνει ένας κανόνας που μοιάζει με έναν φαύλο κύκλο. Όμως, αν πράξουμε οργανωμένα, συλλογικά και ατομικά, αυτός ο κύκλος μπορεί να σπάσει. Η εξέγερση του δεκέμβρη που πέρασε έδειξε ότι όλα μπορούν να συμβούν, ότι υπάρχουν γύρω μας δυνατότητες που ούτε καν έχουμε φανταστεί. Ζούμε σε μία ιστορική περίοδο όπου είναι φανερό ότι η εξουσία αδυνατεί να παράγει νοήματα, επιθυμίες, οράματα. Αδυνατεί να παράγει τον ίδιο της τον εαυτό. Να βάλουμε ένα χεράκι να περάσουμε το σημείο της επιστροφής. Καταρχήν έχουμε όλοι την προσωπική ευθύνη να φτιάξουμε τα εργαλεία μίας ουσιαστικής επικοινωνίας και ανταλλαγής. Να βγούμε προς τα έξω με έναν λόγο ακέραιο και συγκεκριμένο, να μιλήσουμε για όλα όσα θέλουμε αλλά σιωπούμε, να καταστρέψουμε και να δημιουργήσουμε.

Το έντυπο αυτό αποτελεί την συνέχεια ενός μυστικού σχεδίου έκφρασης και πράξης με τίτλο Το Εργαλείο που ξεκίνησε το 2004 και έφτασε σε κάποια όρια το 2007. Αποτελεί μέρος μίας ανάγκης που εμφανίζεται ξανά και ξανά σαν βραχνάς και καταφύγιο. Τα λεγόμενά του μπορούν να βρεθούν στον υπο φιλοξενία ιστοχώρο του φίλου Βραχόκηπου στο <http://ergaleio.vrahokipos.net/>. Τα κείμενα που ακολουθούν είναι πειραματικές προσπάθειες έκφρασης και εκθειθενται με σκοπό να αποτελέσουν αφορμή για μία ανταλλαγή. Αυτό είναι το στοιχείο που προσπαθεί να δώσει κάτι παραπάνω σε αυτό το κομμάτι χαρτί που σου μοιράζεται. Υπάρχουν κάποια *ερωτήματα* τα οποία σε καλούν να στείλεις μία απάντηση, να ζωγραφίσεις ή/και να γράψεις κάτι. Αν θέλεις να τα εκθέσεις με έναν τρόπο, μπορείς να σκανάρεις ή να φωτογραφήσεις και να τα στείλεις στο steiltostoergaleio@gmail.com για να δημοσιευτεί στο www.ergaleio.blogspot.com. Τα κειμενάκια στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο είναι αποσπάσματα από το βιβλίο του Mesa Selimovic "Death and the Dervish".

Το έντυπο αυτό φιλοδοξεί να αποτελέσει ένα δώρο που θα χαριστεί στους φίλους σου και ως τέτοιο επιθυμεί να διακινηθεί. Η έννοια της φιλίας μπαίνει ως το στοιχείο αυτό που ξεπερνώντας οποιαδήποτε βεβαιότητα συμβάλει εδώ και τώρα στην πραγμάτωση της επιθυμίας και μπορεί να αποτελέσει ζωντανό κότταρο μίας άλλης κοινωνίας. Μίας κοινωνίας που μπορώ να φανταστώ ότι θα είναι ειρηνική μόνο αν πατάει στο γόνιμο έδαφος μίας ελεύθερης κοινοκτυμοσύνης. Μιλώ όχι για τις αποσπασματικές επιθυμίες που προέρχονται από την κυρίαρχη κουλτούρα αλλά για αυτήν που βρίσκεται στην ανάγκη μοιράσματος του ερωτευμένου ανθρώπου. Η φιλία είναι ένα πολύ σημαντικό στοιχείο, όχι ως ένα μέσο εφησυχασμού στον κήπο της απόσυρσης αλλά για να αντλήσουμε στιγμές ελευθερίας. Κάποια στιγμή μου ήρθε στο μυαλό ότι το κοινό στοιχείο στα πρόσωπα των φίλων μου είναι ένα μισό χαμόγελο, ένα μειδίαμα. Ακόμα και σε καιρούς που βλέπουμε να στεκόμαστε μόνοι, να θυμόμαστε ότι το μοίρασμα μεταξύ αγαπημένων προσώπων μπορεί να γίνει η αρχή. Να γίνει τώρα, αυτή την στιγμή.

(Ο χρόνος μετράει)

Φόβος

Βήμα ανάβασης στο σινικό τείχος που δεν έγινε
και οχιά που κρύβεται κάτω από το ξερό κλαράκι.
Σιωπή που δεν έρχεται και ερημιά που σε κατακλύζει.
Αδύναμη παρουσία, χαμένη, αμοίραστη,
χρώματα αποδεκατισμένα με σφήνες που χώνονται βαθιά.
Σχηματίζουν στον δρόμο εμπόδια.
Βλέμμα.
Μάτια.

Ενός ανθρώπου δικού μου που πεθαίνει. Κι εγώ μαζί του, Φόβε μου,
λέξη που δεν ακούστηκες, χέρι που δεν κινήθηκες,
γεμάτος σαν την προσμονή μίας καινούργιας ώρας,
μόνος μέσα στο κινούμενο πλήθος,
ανάμεσα στους μονόφθαλμους δεν θυμάμαι τι θα μπορούσα να δω
παρα μόνο αυτό που βρίσκεται βαθύτερα
πρόσωπο ασύσπαστο
κι ένα κομψό βήμα που βαραινει
σαν μέσα από την ανησυχία μου σε συναντά.

Εσύ τι πραγματικά φοβάσαι; Ζωγράφισε το ή γράψε κάτι χειρόγραφα σε αυτό στο κουτάκι

steiltostoergaleio@gmail.com

Το ξύλινο καράβι (περιγραφή ενός ονείρου)

Σε αυτόν που δεν θα μάθουμε ποτέ τι θέλει

Περιπλανιέμαι σε μία υπαίθρια αγορά με ξύλινα χρωματιστά παιχνίδια.

Κάποια στιγμή ένα ζητιανάκι που κάτι πουλάει με πλησιάζει και μου λέει ευγενικά:

- Ούνα νούλα νούλα ντε.
- Όχι ευχαριστώ δεν θέλω.
- Μα όχι! Ούνα νούλα νούλα ντε!

Τι να σημαίνει αυτή η φράση;

Δύο γεύσεις παγωτού σε πλαστικό σακουλάκι,

Τσαϊ με μέλι που είναι λίγο και τελειώνει,

Ενώ πίσω από τον πάγκο το νούλα λιώνει

Ένας αριθμός που κάτι σημαίνει

Μία δυνατότητα

Χρώματα που εναλλάσσονται κυκλικά σε ένα δωμάτιο

Δρόμος προς ένα αγαπημένο πρόσωπο.

Το πλήθος μεγαλώνει

«Ούνα νούλα νούλα ντε», αρχίζουν να φωνάζουν

Και οι αριθμοί γίνονται σύνθημα.

ΟΥΝΑ ΝΟΥΛΑ ΝΟΥΛΑ ΝΤΕ

Φωνάζουν τα παιδιά στην αγορά

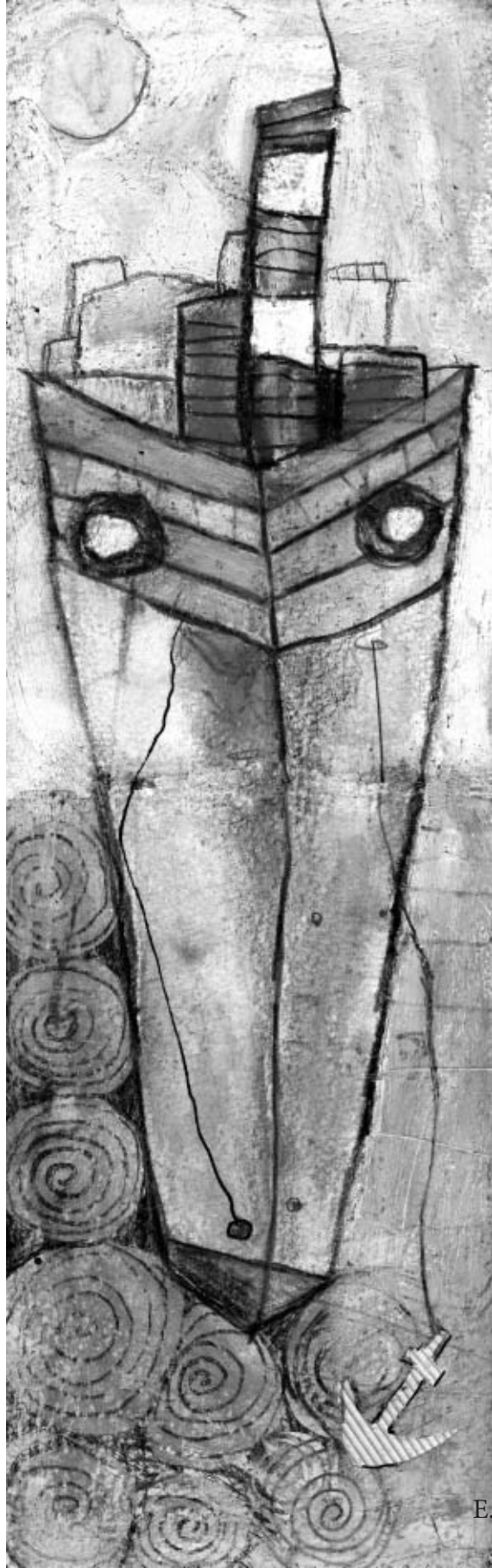
Που δεν θέλουν τίποτα κι όμως σε τραβάνε απ' το μπαντζάκι.

Ούνα νούλα νούλα ντε,

Κρατώντας στο χέρι τους

το ξύλινο καράβι.

Ζωγράφισε σε αυτό το κουτάκι την πρώτη εικόνα που σου έρχεται στο μυαλό

Μπορεί να υπάρξει;

Απέναντι σε μία ηττημένη γενιά

Κρέμεται μία κλωστή

(μήπως είναι εκκρεμές;)

Και δύο ιστοί αιωρούμενοι, χωρίς τέλος, ακουμπούν

- Ένα χαμόγελο αδελφικό, απεμπολεί κάθε ελπίδα.

(είμαστε τόσο μακριά από την παιδική μας ηλικία)

- Δύο φίλοι καταπάνονται με ένα μηχάνημα.

(ο ένας παίζει με τα χέρια του άλλου)

Ξαφνικά, ατενίζοντας την στιγμή

Υπάρχει κάτι που ξεχύνεται.

Μία ερώτηση που σε πηγαίνει μακριά

Δίπλα από το τραγούδι του φίλου

Καρφωμένη σε κοινή θέα έτοιμη να την πυροβολήσεις

Εσύ.

Μπορεί να υπάρξει;

Μία.

Ελεύτερη.

Κοινότητα.

(time over)

Μπορεί; ζωγράφισε τα κουτάκια από τα παράθυρα

steiltostoergaleio@gmail.com

Από το ξεκίνημα του πρωταρχικού πολέμου
Υπάρχει ένας αγώνας που δίνεται
Στην κόψη της ματιάς του χαμογελαστού κοριτσιού
Στοι απέραντο διάζωμα της δεύτερης δημιουργίας.
Αυτή την ώρα
Στρέφομαι σε εσένα και σε ρωτάω
Πόσο ακόμα θα ρέει το αίμα από την μικρή πληγή;
Πόσο ακόμα θα γεμίζει το κουπάκι;
Μελάνι που κοιτώντας το βαθιά φαίνεται να έχει φτάσει στον πάτο.
Ο χρόνος τελείωσε
Άντε γεια στα αεροπλάνα και στα πολυβόλα! Χαιρετώ.
Γιατί έχει φανεί το σημάδι
Η ζωή είναι παράθυρο με θέα έναν άσχημο τοίχο
Αφήνω μία γωνία του άβαφη για να θυμάμαι
Ένα λαβύρινθο που δεν μπορείς ακριβώς να αποτοπώσεις
Ένα λαβύρινθο που είναι και δικός μας
Μαζί με τραγουδιστές βουτιές βαθιά μέσα σε μία νυχτερινή θάλασσα
Πολυβόλα
Βροχή με πέτρες στην προσωπική μου θάλασσα
Που έγινε φουρτούνα και με ξέρασε
Για να απομείνει ένα ξερακιανό παιδί που στα μάτια σου προσφέρει ένα μήλο
Σε αυτό που θα περιγράψω με μία εικόνα
(για να τελειώνω εδώ χωρίς πολλές πολυλογίες)
ως Καλοκαιρινό Κάστρο στις όχθες του Ωκεανού λίγο πριν την παλίρροια.

(Η άμμος είναι υγρή χιλιόμετρα μέσα)

Αναμνήσεις από ένα ταξίδι

Πάνω σε αυτό που θέλω να ξαναζήσω υπάρχει μία σαύρα που σέρνεται.
Πάνω στον λόφο μίας ιστορικής αναμέτρησης
Ένα ξεχασμένο αντικείμενο περιμένει τον δρόμο της επιστροφής.
- Μία τυχαία χειρονομία ζεστασιάς είναι χάδι πάνω στις χορδές.
- Μία τυχαία εικόνα δυστυχίας γίνεται χαρακίτες στα χέρια.
Τελικά πολλά αλλάζουν μέσα σε μία μέρα. Βγήκα το επόμενο πρωί έξω στον
δρόμο και αισθανόμουν δυνατός. Έβριζα και φώναζα:
- Δεν ήταν απαραίτητο όλο αυτό.

Μετά έρχεται το κενό. Είναι η στιγμή που γύρω μου αντιλαμβάνομαι μία παύση.
Το βράδυ στο λεωφορείο κοιτάζω μπροστά και μπορώ να είμαι οπουδήποτε. Αυτό
που βλέπω είναι μία έρημος χιονισμένη, το χιόνι μοιάζει με παφλάζοντα κύματα.
Είναι θάλασσα!

(Δώσε τόπο στην οργή)

Μετά από καιρό έρχεται ξανά το κύμα που τα παρασέρνει όλα.

- Ωραίο είναι. Ας πάμε μαζί του.

Τώρα

Ξετυλίγοντας όνειρα και επιθυμίες
(πακέτο χρόνου με πολλαπλές ευκαιρίες)
Ξεπερνώντας φόβους και ανοίγοντας μονοπάτια
Πλησιάζουμε στις εκβολές του πιο διαωγούς τοπίου
που έχουμε αντικρίσει ποτέ.
Σε αυτό το κατέβασμα δεν υπάρχει αόριο.
(και όμως είναι τώρα)

Τι είδες στην Δευτέρα 8 Δεκεμβρίου του 2008;
steiltostoergaleio@gmail.com

Ποτέ δεν μπορούσα να καταλάβω πότε τα λόγια του γίνονταν εμπαιγμός. Φοβόταν τους απόλυτους ισχυρισμούς ή μήπως δεν πίστευε σε τίποτα απόλυτο;

- Γιατί φεύγεις συνεχώς; Για να διατηρήσεις την ψευδαίσθηση της ελευθερίας; Μήπως αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει ελευθερία;

- Υπάρχει και δεν υπάρχει. Κάνω κύκλους. Φεύγω και επιστρέφω. Ελεύθερος και δεσμευμένος.

- Τότε πρέπει να μείνω ή να φύγω; Γιατί προφανώς δεν έχει κανένα νόημα. Αν είμαι δεσμευμένος τότε δεν είμαι ελεύθερος. Και αν ο σκοπός είναι να επιστρέψω, τότε γιατί να φύγω;

- Μα αυτή είναι η ουσία: να επιστρέφεις. Να επιθυμείς ένα άλλο μέρος, να φεύγεις και να φτάνεις ξανά στο μέρος με το οποίο έχεις δεθεί. Αυτό δεν θα έχει κάποια ιδιαίτερη αξία όπως και κανένα άλλο μέρος στον κόσμο. Αλλά από εκεί δεν θα χρειάζεται να αναχωρήσεις γιατί θα βρισκόσουν στο πουθενά. Άλλωστε, είσαι ήδη στο πουθενά αν αυτό είναι το μόνο που έχεις. Γιατί τότε δεν σου μένει κάτι για να σκέφτεσαι, να λαχταράς ή να αγαπάς. Και αυτό δεν είναι καλό. Χρειάζεται να επιθυμήσεις κάτι για να το αγαπήσεις. Για αυτό ετοιμάσου να φύγεις.

